

1.čtení: Zach 9, 1-10

2.čtení: Mat 21, 1-11

Bratři a sestry, tahle scéna byla už mnohokrát zobrazená, zfilmovaná nebo zhudebněná. Malý oslík, cupitající drobnými krůčky (osli neumí běhat jako koně), na něm sedí dospělý člověk, nohy skoro courající na zemi, kolem něj jásající dav, který něco vykřikuje a mává tu větvemi, tu palmovými listy, záleží na fantazii režiséra.

Ježíš Kristus vjíždí do Jeruzaléma, král a vysvoboditel, sedící na oslici, na mláděti osličím. To je prostě událost. Připomíná to volební kampaň, kdy do města přijíždí žhavý kandidát na hlavu státu nebo vlády. Osoba, se kterou jsou spojena ohromná očekávání lidí nespokojených se současným stavem svého života. Takoví lidé ho nadšeně vítají. Pak je tam skupina lidí, kteří nevědí, o co jde, a tak se ptají, co to je za slávu, co se děje. A pak tam bude určitě skupina lidí, kteří žádné změny nechtějí.

O týden později se tento „příslib budoucnosti“ ocitne před soudem a opět tam jsou davy. A zdá se, že chybí ta první skupina. Protože tentokrát zaznívají jen slova odsudku až nenávisti, žádná podpora. Vítači zůstali doma – nebo otočili? Když toho „krále“ viděli zbitého a poníženého? Mlčícího a zdánlivě zlomeného? Když se cítili podvedeni a jejich nadšení se přelilo do nenávisti? Zklamaná naděje bolí.

Co se během toho týdne stalo? Vždyť ten člověk byl stále tentýž. Říkal stále stejné věci, stál si za tím, co říkal. Kde došlo ke zvratu? Byl to vůbec zvrat? Nebo si za to ti nadšenci mohli sami?

Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!, jásalí na začátku.

Nebo podle Marka: Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!“

V tom volání je řečeno vše: Boží vyvolený, potomek slavného rodu, přichází. O čem učili prorokové, je tady. Teď bude dobře, Hospodin to zařídí skrze tohoto Ježíše a my budeme ti, co určují budoucnost. Vždyť sám o sobě tvrdí, že je Hospodin jeho otec. Že je tím, kdo má přijít. A všechny ty zázraky, které konal, jsou toho potvrzením. Pokud si přečtete jakoukoliv proročskou knihu, vždycky tam jsou drsné obrazy, jak budou zdeptány národy Izraelcům nepřátelské. Úplné podmanění, zotročení, národ izraelský bude všem vládnout neporazitelnou silou.

Tohle je ta představa o tom, jaký Mesiáš by měl být. Měl by být silný. Měl by přinést vítězství. Měl by napravit svět.

Jenže Ježíš přichází jinak. Nepřijíždí na válečném koni, ale na oslu. Nepřichází s armádou, ale s učedníky. A místo trůnu ho čeká kříž. Zástupy chtěly krále podle svých představ. A Bůh jim poslal krále podle svého srdce. Právě tady se rodí otázka, která není jen otázkou pro Jeruzalém před dvěma tisíci lety. Je to otázka i pro nás: Dokážeme přijmout Krista takového, jaký je? Nebo jen takového, jakého bychom si přáli?

Často slyšíme, že evangelium už lidi mimo církve neoslovuje. Že víra přestává být pro společnost důležitá. Že lidé o církve nemají zájem. A my si klademe otázku: Proč? Důvodů je samozřejmě mnoho: pokrok vědy, který vysvětluje to, co bylo dříve považováno za zázrak. Historické chyby církve. Sociální služba státu. Celkový odklon od organizovaného náboženství. Ale někdy může být problém i v něčem jiném. Možná se totiž stalo něco podobného jako tehdy v Jeruzalémě. Lidé mají určitá očekávání – a evangelium přichází jinak.

Jaká očekávání má dnešní společnost? Dnešní člověk hledá rychlé řešení problémů. Osobní pohodu. Psychickou rovnováhu. Úspěch. Smysl života bez velkých nároků. (Koneckonců farmaceutický průmysl je toho příkladem, vydělává po zbrojařích úplně nejvíc. Potřebujete zhubnout 5kg do plavek? Žádné propocené tričko a počítání kalorií, koupíte si pár injekcí. Necítíte se dobře? Nemůžete spát? Zobnete si pilulku). A náboženství by mělo jít těmto očekáváním naproti. Být uklidňující. Pozitivní. Příjemné. Snadné. Po přečtení Písma bychom měli mít inspirativní pocit - jako když si čteme různé knihy o pozitivním myšlení a seberozvoji. Místo toho si musíme přiznat, že spouště věci nerozumíme. Že přečtení biblického oddílu je jen prvním krokem k přemítání a klopotnému hledání podstaty Boží zvěsti. Po návštěvě bohoslužby bychom se měli cítit obohaceni, naplněni. Jako když odcházíme z koncertu nebo kina. Místo toho si často neseme domů vědomí, kolik toho Bohu zůstáváme dlužni. Jak hodně dostáváme a málo dáváme. V jakém dluhu žijeme. Evangelium není vždy milé a duši hladící, ale také tvrdé a zneklidňující. Mluví nejen o lásce a spáse, ale také o pokání. O změně života. O odpouštění těm, kdo o něj nežádají. O nesení kříže a snášení utrpení. O službě druhým. O naprosté nenáročnosti, o naprosté závislosti na Boží lásce. A to je něco, co dnešní společnost slyšet nechce.

Proto evangelium někdy naráží. Problém není v tom, že by ztratilo sílu, ale že je stále stejně radikální jako kdysi. Ježíš, který přijíždí do Jeruzaléma na oslu, je totiž zvláštní král. Nevede revoluci. Neprosazuje se silou. Přináší nová pravidla, která jsou světu cizí. Kristus nepřichází splnit naše představy a očekávání. Nepřišel, aby byl populární. Aby potvrdil naše názory. Aby nám dal pohodlný život v bezpečí. Přišel, aby přinesl Boží království. A Boží království má jinou logiku než svět. Svět říká: prosazuj se. Buď silný. Mysli hlavně na sebe. Žiješ jenom jednou, uživej si. Kristus říká: služ druhým. Odpouštěj. Miluj i nepřátele. Uprí pohled k věčnosti. A to je náročné. Bylo to náročné tehdy a je to náročné i dnes. Právě proto ho mnozí nepochopili. Právě proto ho mnozí odmítli. Ale právě v tom je naděje. Protože kdyby se Ježíš jen přizpůsobil očekáváním lidí, nepřinesl by nic nového. Byl by jen jedním z mnoha vůdců své doby. Jedním z těch, o kterých se píše v učebnicích dějepisu v čase minulém. Ale on přinesl něco jiného. Přinesl milost místo odsouzení. Odpouštění místo pomsty. Nadějí silnější než smrt. A to je poselství, které svět potřebuje slyšet dodnes. Které je i dnes silné a aktuální. Možná ne vždy snadné. Možná ne vždy populární. Ale pravdivé.

A proto otázka Květné neděle zůstává. Když Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, lidé se ptají: „Kdo je to?“ A tato otázka nezmizela. Ptají se na ni lidé i dnes.

A možná ji někdy musíme položit znovu i my. Kdo je pro nás Ježíš? Je to ten, kdo potvrzuje naše představy? Nebo ten, kdo nás vede na novou cestu? Je to ten, kdo nám pomáhá žít pohodlněji? Nebo ten, kdo nás učí žít pravdivěji?

Možná právě tady začíná skutečné svědectví církve. Církev nemůže a nesmí evangelium změnit tak, aby se líbilo každému. Nemůže a nesmí plnit kostely za cenu vyprázdnění Kristova učení. Za cenu ponechání líbivé skořápky typu: Ježíš tě miluje, haleluja. Ale může udělat něco jiného. Může žít evangelium tak, aby bylo vidět, že je pravdivé. Když lidé uvidí odpouštění tam, kde by byla na místě odplata, nadějí tam, kde je beznaděj, službu tam, kde by byl egoismus, pak možná znovu zazní otázka: „Kdo je to?“ V koho ti lidé vlastně věří? A možná někdo znovu objeví, že ten pokorný král, který přijel na oslu, je stále králem. Král, který nepřišel vládnout silou, ale proměňovat lidská srdce. Amen.

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že přicházíš i k nám – ne vždy tak, jak čekáme, ale tak, jak to potřebujeme. Dej nám otevřené srdce, abychom tě poznali, i když přicházíš tiše a nenápadně. Uč nás důvěřovat ti, i když nerozumíme tvé cestě, a následovat tě i tam, kde vede skrze pokoru a kříž. Ať naše naděje stojí na tobě, který jsi král – dnes i navěky. Amen.